

**SCHRIFTELIJKE VRAAG**

nr. 279

van **SABINE VERMEULEN**

datum: 23 januari 2017

---

aan **JOKE SCHAUVLIEGE**

VLAAMS MINISTER VAN OMGEVING, NATUUR EN LANDBOUW

---

*Dispuut tussen Vlaamse reders en de Vlaamse Visveiling - Aanwending Zeevisserijfondsen*

Uit het antwoord van de minister op de vragen om uitleg nrs. 825 en 880 van de heer Vandenberghe en de heer Vanderjeugd over het dispuut tussen de Vlaamse reders en de visveiling blijkt dat er vanaf september-oktober 2016, gedurende een drietal maanden, opmerkelijk meer vis in Nederland werd aangeland. Het dispuut met de Vlaamse Visveiling was een bijkomende reden om naar Nederland te gaan.

Gezien het belang voor de hele visserijsector en het streven naar maximalisering van de toegevoegde waarde van de toegekende visquota, heeft de minister een bemiddelaar aangesteld om een vergelijk te vinden tussen beide partijen. Hij heeft intussen de partijen aan tafel gebracht en een gespreksagenda opgesteld met thema's waarover men zal overleggen. Deze thema's worden één voor één aangepakt. Beide partijen hebben aan de bemiddelaar gezegd dat ze tot een vergelijk willen komen en ze zijn het eens over de gespreksagenda.

Het geld voor het Zeevisserijfonds wordt samengebracht door een groot gedeelte van de Belgische bedrijfsvoorheffing niet door te storten naar Brussel maar wel naar het fonds op de Wandelaarskaai in Oostende. Het fonds wordt beheerd door enerzijds alle vakbonden, anderzijds door reders. Dit bedraagt jaarlijks zo'n 5 à 6 miljoen euro.

De middelen van de bedrijfsvoorheffing worden toegekend ingevolge het Wetboek van de Inkomstenbelastingen aan het Fonds voor bestaanszekerheid van de zeevisserij. De middelen waarover een fonds voor bestaanszekerheid beschikt, moeten worden aangewend volgens de wet op de fondsen voor bestaanszekerheid van 7 januari 1958. Deze wet stelt dat de middelen kunnen worden aangewend voor ten eerste het financieren, toekennen en uitkeren van sociale voordelen aan bepaalde personen, ten tweede het financieren en organiseren van de vakopleiding van de werknemers en van de jongeren, en ten derde het financieren en verzekeren van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers in het algemeen.

In de wet van 3 mei 2003 tot regeling van de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst voor de zeevisserij en tot verbetering van het sociaal statuut van de zeevisserij wordt bepaald dat de in het buitenland ontscheepte zeevisser het recht heeft om op kosten van de reder van het vissersschip naar zijn woonplaats te worden teruggebracht. Dit recht omvat de kosten van vervoer, logies en voeding. Op grond van artikel 58 van dezelfde wet kan een cao bepalen dat het fonds voor bestaanszekerheid deze verplichtingen ten laste neemt.

1. In datzelfde antwoord stelt de minister: "Wij zeggen vanuit de overheid dat als je als reder steun wilt krijgen, je een economische band met Vlaanderen moet aantonen."

Vissers landen de gevangen vis aan in Nederland, betalen daar dus Nederlandse belastingen, maar worden met Belgisch geld terug naar hun thuishaven getransporteerd.

Vindt de minister het normaal dat met Belgisch geld de vissers ondersteund worden en in Nederland aanlanden?

2. Is dit een topic dat zal worden toegevoegd aan de gespreksagenda van de bemiddelaar?

**ANTWOORD**

op vraag nr. 279 van 23 januari 2017

van **SABINE VERMEULEN**

---

1. Het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 bepaalt dat alle vissersvaartuigen onder Belgische vlag een economische band moeten kunnen aantonen met de Belgische kuststreek. Dit is dus een algemene verplichting die losstaat van het al dan niet ontvangen van steun. De bepaling dat reders die steun willen krijgen een economische band met Vlaanderen moeten aantonen, is opgenomen in het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 februari 2016 houdende vaststelling van de werking en het beheer van het Financieringsinstrument voor de Vlaamse Visserij- en Aquacultuursector (FIVA) en de verrichtingen die voor steun in aanmerking komen. Artikel 6 bepaalt dat een reder die beroep wil doen op steun vanuit het FIVA, verplicht wordt om gedurende het jaar van de indiening van de steunvraag en de vier kalenderjaren erna, minimaal 50% van de jaarlijkse aanlanding van zijn vissersvaartuig in een Belgische veiling aan te bieden.
2. De bemiddelaar faciliteert de gesprekken waarbij de agenda bepaald wordt door de Vlaamse Visveiling enerzijds en de reders anderzijds.